

Seine suloinen, Tonava kaunoinen

KUVA: PEKKA HOLMSTRÖM

Auringonvalossa kylpevät keväänvihreät poppelipuut liukuvat silmien edessä, kun raotan silmäni raukeasti. – Miten kaunis kaunis päivä tulos! käy mielessä, kun vielä venytelen jäseniäni nautinnollisen mukavalta tuntuvan patjan päällä ennen kuin nousen hitaasti avaamaan loputkin verhot hytin ikkunoiden edestä. Joki on peilityyni. Kimalteleva auringonvalo leikittelee vedenpinnalla aivan kuin impressionistien maalauksissa, joita mestaritaiteilijat loihtivat juuri näissä maisemissa. Vedenpinta on melkein jokilaivan hytin ikkunan tasolla, käsin hipaistava, ellei ikkunanlasi sitä estäisi. Täällä ollaan kirjaimellisesti varpaat vedessä. Seine suloinen!

Voilà! Teen päivän valinnan ja puen ylleni valkoisen siniraitajakun. Merta kohtihan tässä ollaan menossa – hitaasti mutta varmasti – joten merellinen jakku sopii matkan henkeen jokilaivallakin. Vielä sininen rintakoru kaulukseen ja pieni silkkihuivi kepeästi kaulaan, sellaisiahan näkyy myös merimiesten kaulan ympärillä vanhoissa maalauksissa, sujautan pirteän punaiset kengät jalkaan ja suunnistan kohti ylemmän kerroksen aamiaishuonetta, josta leijuu café au lait'n tuoksu kutsuvasti sieraimiini. Kaadan oikeaoppisesti yhdestä kannusta vahvaa ranskalaista kahvia ja toisesta kuumaa maitoa yhtä aikaa suureen aamiaiskuppiin. Ei missään tapauksessa peräkanaa, vaan ehdottomasti yhtä aikaa; siinä on ranskalaisen maitokahvin salaisuus. Mikä kemiallinen reaktio siinä yhtäaikaudessa

lorautuksessa tapahtuu, sitä eivät aamuallergiset aivoni välitä pohdita, mutta totean taas ensimmäisellä siemauksella, että se toimii. Tuoreen croissantin kanssa se maistuu lomalta – siis taivaalliselta.

Juuri tällaista on täytynyt olla se joutelias normandialaisen yläluokan elämä, jota Gustave Flaubert niin taidokkaasti teoksissaan kuvaa. Tänä aamuna en kaipaa edes höyryvää teekuppiani, vaan sukellan ilomielin normandialais-tunnelmaan. Olen kuin Madame Bovary aamiaispöydässä passattavana ilman hänen iänikuisten mieltä kalvavien ajatusten häivääkään. Ehkä brittilädyllä Kanaalin toisella puolella olivat asiat vielä paremmin, kun oikea tea boy koputti hytin oveen ja kaatoi höyryävän breakfast tean hänen aamiaisteekuppiinsa ilman, että sängystä tarvitsi vielä inhataakaan. No, hän olkoon nyt siellä; minä nautin normandialaisaamusta Seinen jokilaivalla.

Samalla katson rannalla seisovia rakennuksia laivan lipuessa laiskasti eteenpäin. Tällä kohdalla jokea liu'utaan ohi komeiden, ruohokattoisten normandialaistalojen. Huomaan, että Kanaalin takaa Britanniaasta viime vuosina Ranskaan levinnyt puutarhainnostus on juurtunut Seinen rannallekin, kun näen yhden talon kauniissa puutarhassa paris-kunnan nauttivan aamiaistaan neljän joutsenen kuikistellessa kaulaansa aamiaisherkkujen toivossa.

Palaan maanpinnalle, kun vuorossa on oma aamupäivän luento, josta yritän tehdä niin hauskuuttavan kuin mahdollista, ettei muun risteilyväen huoleton

lomaviikko mene ihan pilalle. Asiaa avec anekdootteja menee onneksi alas lomatunnelmissakin.

Hieno kulttuurikyöpy herättää, kun paatti pysähtyy ja päästään pää kenossa katsomaan Rouenin keskiaikaisen katedraalin fasadia. Komeaa goottilaisuutta ja kevyttä pitsikudosta; uskomaton yhdistelmä, jota tuli ihailemaan impressionistien isä Claude Monet puutarhastaan Givernystä muutaman kymmenen kilometrin päästä. Ihailun tuloksena jäi jälkimaailmalle yhteensä 28 variaatiota tästä upeasta fasadista milloin aamuauringossa, milloin päivän, iltapäivän tai illan erilaisessa valossa. Vaikutelma, l'impression, oli joka hetki erilainen kunnes katedraali hävisi lopulta mestarin siveltimen unenomaiseen utuun.

Lasi raikasta Normadian siideriä katukahvilan terassilla saa ihmettelemään, mitä se muualla tarjoiltava samanniminen juoma oikein on. Täällä seudun kuuluisien omenatarhojen maku tuntuu melkein kuin omena puusta haukatessa.

Honfleurin postikorttimainen rantakylä joen suistossa kruunaa koko risteilyn. Ristirakenteiset, hyvin entisöidyt, vanhat normandia-laistalot houkuttelevat kahviloillaan, bistroillaan ja putiikeillaan. Tähän idylliin pakeni Ranskan presidentti Macronkin viime pyhäinmiestenpäivänä muutaman päivän hengähdystauolle maassa, jossa ei valtion nokkamiehelle anneta päivänkään lepoa. Kelpaa siis kernaasti meillekin. Elämäni ensimmäinen jokiristeily on saanut minut hitaasti soljuvan elämän-nautiskelun lumoihin.

Helena Petäistö